

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

§. V.

Ex affectu Loca Sacra & Reli-^{Piæ Peregrina-}
 quias venerandi, præsertim illis Sæ-^{nationes.}
 culis, in quibus necdum ab uno loco
 in alium transferri solebant, nata est
 consuetudo Religionis causa peregrin-
 nandi, & licet, stante Romano Impe-^{Mœurs}
 rio, ob continuum omnium provincia-^{Chre.n.44.}
 rum commercium, piæ peregrinatio-
 nes facilius suscipi possent, nihilomi-
 nus etiam sub Barbarorum Dominatu,
 postquam nova Regna stabilita sunt,
 frequentissimæ fuere. Puto etiam
 hoc Devotionis Christianæ genus il-
 lorum populorum genio fuisse maxi-
 me congruum; nam cum semper vel
 venationi indulgerent, vel bellum ge-
 rerent, continuis profectionibus erant
 assueti. Unde piæ peregrinationes
 commune Religionis exercitium po-
 pulis, Regibus, Clericis, Episcopis,
 Monachisque factæ. Ego vero af-
 firmare non dubito, rei levis momen-
 ti, & accessorix, præcipuum Chri-
 stianæ Religionis munus fuisse post-
 positum, quando Episcopus deserta
 ad integros annos Ecclesia sua ab ex-

Gg 4

tremis

tremis finibus Franciæ vel Angliæ
 Romam, vel etiam Jerosolymam pete-
 bat, quando Abbates vel Monachi
 claustra sua relinquebant, quando fe-
 minæ & etiam moniales tam longæ
 viæ periculis se se exponebant. No-
 taveris sine dubio, Lector Benevole!
 ex Sancti Bonifacii querelis, quam
 tristitia, quam deploranda inde even-
 rint. Profecto hujusmodi peregrin-
 tantibus plus mali timendum quam
 boni sperandum erat, & ego pere-
 grinationes pias, prudentia non co-
 mitante susceptas, ceteris relaxatæ
 Disciplinæ causis adnumerandas esse
 existimo; de quarum frequentia ab
 ineunte Sæculo nono viri prudentis-
 simi conquerebantur. Nulli vero rei
 ad Disciplinam Ecclesiasticam perti-
 nenti magis nocuere peregrinationes
 Christianorum, quam Poenitentia.
 More antiquo poenitentes in Diaco-
 niis aut aliis cellis prope Ecclesiam
 positis includebantur, ubi animo col-
 lecto & ab occasionibus in pristina re-
 labendi peccata remoti degerent. Id
 didicisti, Lector, ex Sacramentario,
 quod

Bonif. epist.

105. hist. lib.

XLII. §. 35.

Cons. Cabil.

313. c. 40.

lib. XLVI.

§. 5.

Vid. Morin.

poenit. V. c.

15.

Hist. lib.

XXX. §. 42.

Greg. ep. 2.

Leon.

quod S. Gelasio tribuitur, & ex Gre-
gorii III. Epistola. Verum Sæcu-
lo VIII. inchoato, qui peccatoribus
pœnitentiam injungebant, contra-
riam viam tenentes, gravissimorum
peccatorum reos procul a patria pro-
fugos aliquanto tempore, exemplo
Caini, per varias regiones errare ju-
bebant. Cum vero brevi sub hac
pœnitentia ambulatoria ingentem ab-
usum latere viri sapientes intelligen-
rent, jam Caroli Magni ætate Decre-
to Synodali prohibitum, ne homines
illi, horrendi aspectus, qui sub pœ-
nitentiæ larva nudi & vinculis ferreis
onusti in mundo errabant, ulterius
tolerarentur. At consuetudini pro
pœnitentia injungendi peregrinatio-
nem ad loca Sacra celebratissima
Cruciatæ originem suam debent.

§. VI.

Abusus in Cultu Reliquiarum in Superstitione-
superstitionem degenerat; sed præ-
terea mediæ ætatis ignorantia super-
stitiones manifestas peperit. Qualis
erat illa Divinatio, *Sors Sanctorum*,
appellata, cujus tot exempla Grego-

G g 5

RIUS

Hist. lib.
XLII. §. 9.
Morin. lib. 7.
c. 15. Capit.
Aquisgr. an.
789. c. 77.
Sup. lib.
XLIV. §.
46.